

РЕШЕНИЕ

№ 355

гр. Пловдив, 12.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Нестор Сп. Спасов

Членове: Емилия Ат. Брусева
Радка Д. Чолакова

при участието на секретаря Катя Н. Митева
като разгледа докладваното от Нестор Сп. Спасов Въззивно търговско дело
№ 20225001000297 по описа за 2022 година

Производство по чл. 258 и сл. ГПК.

Причина за образуване на делото са две на брой жалби насочени против постановеното по т. дело № 611/2019 г. по описа на ПОС решение.

С него ЗД „Б.И.“ АД, ЕИК *****, е осъдено да заплати на осн. чл.432 от КЗ на С. ЮМ. М., ЕГН *****, гр. А., С. Ю. Ш., ЕГН *****, гр. А., С. ЮМ. Ш., ЕГН *****, гр. А. и Х. С. Ю., ЕГН *****, гр. А. по 100 000 лв. на всеки от тях, представляващи обезщетение по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ за причинените им неимуществени вреди, преживени болки и страдания вследствие смъртта на Ю. Ш. Ю., починал при ПТП на 20.07.2016 г., реализирано по вина на водача на застрахования лек автомобил „Ф.Г.“, рег.№ ** ***, ведно със законната лихва върху сумите, считано от 07.06. 2018 г. до окончателното им изплащане, а исквете до пълния предявен от всеки от ищите размер от по 150 000 лв., както и претенцията за присъждане на законната лихва за забава за периода от 20.07.2016 г. до 06.06.2018 г. са били отхвърлени като неоснователни.

След постановяване на решението и съобщаването му на пълномощника

на четиримата ищци по първоинстанционното дело, адв. С. са починали двама от тях Х. С. Ю., поч. на 20.01.2022 г. и С. Ю. Ш., поч. на 01.01.2022 г.

На местото на починалия ищец С. Ю. Ш. с определение № 260122 от 08.02.2022 г. на основание чл. 227 от ГПК са конституирани наследниците му по закон-Н. Х. Ш., ЕГН *****, С. С. Юм., ***** и Р. С. Х., *****.

Съответно по отношение наследниците на Х. Ю. е постановено конституирането им с определение № 177 от 10.05.2022 г. по настоящето дело.

Едната въззивна жалба изхожда от ЗД „Б.И.“ АД, ЕИК *****, гр. С. С нея решението се обжалва в осъдителната му част за разликата между присъдените по 100 000 лв. и дължимите според застрахователя по 70 000 лв. на всеки от четиримата ищци.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност и неправилност на решението в обжалваната осъдителна част, иска се отмяна на същото и постановяване на друго, с което претенциите на всеки от ищите бъде отхвърлена за разликата между присъдените по 100 000 лв. и дължимите по 70 000 лв.

С. Юм. М., ЕГН *****, гр. А. и С. Юм. Ш., ЕГН *****, гр. А. в срок за отговор на описаната по-горе жалба са подали и насрещна въззивна жалба против постановеното по-горе решение в частта, с която са отхвърлени исковете им за разликата между претендираните от всеки от тях по 150 000 лв. и присъдените по 100 000 лв. В тази жалба е посочено, че обжалват решението и в качеството си на наследници на починалата след постановяване на същото Х. С. Ю., ЕГН *****, гр. А. за разликата между претендираните 150 000 лв. и присъдените 100 000 лв. Воля в този смисъл те са изразили и след официалното им конституиране като страни в процеса в качеството им на наследници на Х. Ю..

В жалбата са изложени съображения за неправилност и незаконосъобразност на решението, поискана е отмяната му и постановяване на друго уважаващо исковете в пълния им размер.

ЗД „Б.И.“ АД излага становище за неоснователност на насрещната въззивна жалба. Становище за неоснователност на жалбата на застрахователя излагат и С.М. и С.Ш..

Останалите страни, както и третото лице помагач А. А. С. не са изразили становище по жалбите.

Съдът след като се запозна с акта предмет на обжалване и събраните пред двете инстанции доказателства намери за установено следното:

На 18.07.2019 г. в ПОС е постъпила изходяща от С. ЮМ. М., ЕГН *****, гр. А., С. Ю. Ш., ЕГН *****, гр. А., С. ЮМ. Ш., ЕГН *****, гр. А. и Х. С. Ю., ЕГН *****, гр. А. искова молба против ЗД „Б.И.“ АД, ЕИК *****, гр. С.

В обстоятелствената част на същата се говори за това, че на 20.07.2016 г. около 08, 00 ч. на Главен път 1-6 от републиканската пътна мрежа, км *** + *** в землището на с. К., П. област настъпило ПТП между лек автомобил „Ф.Г.“, рег. № ** **** * управляван от А. А. С. и лек автомобил „В.****“, рег. № * **** *, управляван от Ю. Ш. Ю.. Следствие на инцидента починал Ю. Ш. Ю., който бил съпруг на Х. Ю. и баща на останалите трима ищци.

Те преживяли изключително тежко смъртта на Ю. Ю. и претърпели и продължавали да търпят неимуществени вреди, изразяващи се в силна психоемоционална болка и страдание вследствие смъртта на техния близък. Сочи се, че С.М. развила и умерено тежък депресивен епизод, което наложило хоспитализацията ѝ в Ц.П.З. „П. д-р Ив. Т. - Б.“ ЕООД за периода 3.11.16- 25.11.16 г. За Х. се споменава, че загубила спътник в живота си и неговата лична и финансова подкрепа.

Във връзка със описаното по- горе ПТП се сочи, че с влязла в сила присъда по НОХД № 25/18 г. на ПОС, А. А. С. бил признат за виновен в това, че на 20.07. 2016 г при управление на лек автомобил „Ф.Г.“ с рег. № ** **** * е нарушил правилата за движение определени в чл. 5, ал.3, т.1 ЗДП, чл. 20, ал.2 ЗДП и чл.21, ал.1 ЗДП и по непредпазливост причинил смъртта на Ю. Ш. Ю.. В присъдата било посочено и че деянието е извършено в пияно състояние с концентрация на алкохол в кръвта от 2, 54 промила, установена по надлежния ред.

На тази база се прави извод, че виновния водач следва да обезщети претърпените от всеки от ищите неимуществени вреди.

По този повод се сочи, че за автомобила, управляван от А. А. С. имало сключена застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ с

ответното застрахователно дружество по застрахователна полица BG 02 ***** валидна към датата на ПТП. Това давало възможност с оглед разпоредбата на чл. 432, ал.1 т КЗ ищите да търсят пряко от застрахователя заплащане на дължимото им се обезщетение.

По тази причина ищите предявили на 06.06.2018 г. пред застрахователя претенции за изплащане на застрахователно обезщетение. По повод на същите на 03.04.2019 г. били сключени четири споразумения между ответното застрахователно дружество от една страна и всеки един от ищите от друга. С тях ответникът се задължил да заплати обезщетение за претърпените неимуществени вреди в размер на 100 000 лв. на всеки един от ищите, включително лихви за забава, пропуснати ползи и въобще всякакви вреди, които са пряка и непосредствена последица от ПТП в срок от три месеца. В уговорения в споразуменията тримесечен срок обаче плащане не било извършено. Това станало причина всеки от ищите да изпрати покани за изплащането му. Въпреки същите плащане отново нямало. По тази причина в исковата молба се сочи, че за всеки от тях е налице интерес да търси заплащане на обезщетение по съдебен ред.

На тази база е отправено искане за осъждането на ответното дружество да заплати на всеки от ищите обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди в размер на по 150 000 лв. ведно със законна лихва от датата на настъпване на ПТП-то.

С отговора ответникът изразява становище за неоснователност на исковете, като не оспорва факта, че е застраховател на лек автомобил „Ф.Г.“, рег. № ** **** ** по риска „Гражданска отговорност на автомобилистите“. Не се оспорва също, че водачът му А. А. А. С. е застраховано лице по смисъла на чл. 477, ал.2 от КЗ, а и че с влязла в сила присъда той е признат за виновен за причиняване в описаното в исковата молба ПТП на смъртта на Ю. Ш. Ю..

Твърди обаче, че със спомената присъда са изследвани въпросите за вината само на С., но не е взето отношение по поведението на другия водач - починалият Ю. Ю..В тази връзка се излагат съображения за извършени от него действия в качеството му на водач на другия лек автомобил участвал в катастрофата /„В.****“, рег. № * **** **/, с които е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат, т.е. твърди се наличие на съпричиняване

В подкрепа на това се сочи, че той е пътувал без поставен предпазен

обезопасителен колан, с какъвто автомобилът е бил оборудван фабрично, управлявал е със скорост по-висока от разрешената 90 км/ч и след употреба на алкохол – 0.33 промила. По този повод е споменато, че независимо от факта, че тази концентрация е под определената в чл. 5, ал.3 от ЗДП тя е повлияла на съсредоточеността му и способностите за своевременна и адекватна реакция при създалата се пътна ситуация.

Изразено е и становище за прекомерност на претендираните обезщетения и несъобразяване на същите с въведения в чл. 52 от ЗЗД принцип на справедливост предвид действително понесените болки и страдания от ищците и икономическата обстановка в страната. Споменато е, че починалият е бил на 75 г. Тази възраст била близка до средната продължителност на живота в страната, което следвало да се вземе предвид при определяне на обезщетенията.

По отношение претенцията за лихви е изразено становище, че такива се дължат от застрахователя считано от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на 430, ал.1, т.2 КЗ или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна.

Тук за яснота е нужно да се спомене, че от страна на застрахователя не е оспорен и факта, че във връзка с предявени пред него застрахователни претенции са били сключени споменатите с ИМ и представени с нея 4 на брой споразумения.

В ДИМ ищците са изразили становище за неоснователност на защитните възражения на ответното дружество, като подробно са взели отношение по тези за наличие на съпричиняване. Така по отношение на обезопасителния колан е споменато, че в протокол за оглед на ПТП и на трупа на Ю. Ш. Ю. било отразено, че предпазният колан е сложен. По отношение на алкохола е казано, че концентрацията му е в рамките на законово допустимата, а за скоростта се сочи, че е установена в хода на наказателното производство. Към момента на удара тя е била 88 км/ч, т.е. в рамките на разрешената скорост от 90 км/ч.

В отговора на ДИМ са преповторени направените защитни възражения.

С определение от 22.01.2020 г. по делото е конституиран като трето лице помагач на ответника А.А. С..

Така съдът след събиране на поисканите от страните и относими по спора доказателства е постановил и решението предмет на обжалване.

Със същото след анализ на събрания по делото доказателствен материал е прието, че предпоставките за ангажиране отговорността на застрахователя за репарирание на причинените на ишците неимуществени вреди от загубата на техния съпруг и баща с оглед разпоредбите на чл. 432 от КЗ са налице.

По отношение на претърпените болки и страдания и дължимото за тях обезщетение е прието, че между пострадалия и всеки от ишците са съществували топли и близки отношения. Във връзка с определяне размера на обезщетенията е споменато, че съдът е изходил от факта, че се касае за смърт на съпруг и родител и че това е едно от най-тежките събития в живота на преживелите сродници. Това и обстоятелството, че се касае за внезапна и неочаквана смърт е дало основание на ПОС да приеме, че на всеки от ишците се дължи обезщетение от по 100 000 лв.

Възраженията за съпричиняване са намерени за неоснователни.

Така ответника е осъден да заплати на всеки от ишците по 100 000 лв. ведно със законната лихва от 07.06.2018 г. /датата, на която ишците са уведомили застрахователя за настъпване на застрахователното събитие/.

Исковете за разликата между претендираните по 150 000 лв. и присъдените 100 000 лв. са били отхвърлени.

Недоволен от решението е останал ответникът и на 30.12.2021 г. е подал въззивна жалба срещу същото в частта осъждаща го да заплати на всеки от четиримата ищци разликата между присъдените по 100 000 лв. и дължимите се според него по 70 000 лв.

По повод на тази жалба отговор е подаден само от С. ЮМ. М., ЕГН *****, гр. А. и С. ЮМ. Ш., ЕГН *****, гр. А., като те в срока за отговор са упражнили и правото си на насрещна въззивна жалба. В нея те са заявили, че обжалват решенията в частта отхвърляща исковете им за разликата между претендираните 150 000 лв. и присъдените 100 000 лв.

Тук за яснота е нужно да се спомене, че за времето след постановяване на решението и подаване на жалбата, както се спомена и по-горе са починали двама от ишците.

С. Ю. Ш. е поч. на 01.01.2022 г., а Х. С. Ю. е поч. на 20.01.2022 г.

На местото на починалия ищец С. Ю. Ш. с определение № 260122 от 08.02.2022 г. на основание чл. 227 от ГПК са конституирани наследниците му по закон-Н. Х. Ш., ЕГН *****, С. С. Юм., ***** и Р. С. Х., *****.

На същите им е изпратено съобщение за това обстоятелство и за решението, като те не са упражнили правото си да подадат жалба срещу решението в частта отхвърляща исковата претенция на наследодателя им.

На същите им е изпратен и препис от жалбата на застрахователя, като те не са подали отговор или насрещна въззивна жалба.

Конституирането на наследниците на Х. Ю. е постановено с определение № 177 от 10.05.2022 г. по настоящето дело.

От тях отговор в това им качество по жалбата на застрахователя е подаден от С. Юм. М., ЕГН *****, гр. А. и С. Юм. Ш., ЕГН *****, гр. А.. Те в това си качество са упражнили и правото си да подадат насрещна въззивна жалба срещу решението в частта отхвърляща иска на наследодателката им за разликата между претендираните 150 000 лв. и присъдените 100 000 лв.

Другите наследници на Х. не са се възползвали от правото си да подадат отговор, насрещна въззивна жалба и или от това да се присъединят към жалбата на С. и С..

В жалбата на застрахователя се излагат подробни съображения за неправилност и незаконосъобразност на решението, свързани с неправилно приложение на принципа на справедливост по чл. 52 от ЗЗД, несъобразяване с възрастта на ищцата, икономическото състояние в страната и действително претърпените неимуществени вреди съобразно изживяванията на ищите.

В насрещната въззивна жалба се излагат доводи, че определения размер на обезщетенията е занижен, не е справедлив и съобразен със събраните доказателства и практиката на съдилищата.

С оглед разпоредбата на чл. 269 от ГПК съдът дължи произнасяне за валидността и допустимостта на обжалваното решение служебно, а досежно правилността му с оглед посоченото в жалбата.

По повод на тази преценка ПАС намира за нужно да посочи, че едно решение е невалидно (нищожно), когато не е постановено от надлежен орган

или е постановено от ненадлежен състав, т.е. от лице, което няма качество на съдия или от едноличен вместо троен състав и т.н. Нищожно е и решение, което не е подписано или не е постановено в предвидената от закона писмена форма. Налице е нищожност и в случаите, когато решението е постановено от съда извън пределите на неговата компетентност, т.е. срещу лица неподчинени на правораздавателната власт на българските съдилища.

В случая нито една от тези предпоставки не е налице и за нищожност не може да се говори.

По отношение на недопустимостта е нужно да се спомене, че от съдържанието на чл. 270, ал.3 от ГПК следва извод, че такава е налице, когато е извършено произнасяне въпреки липсата на право на иск или има произнасяне по един непредявен иск. Налице е недопустимост и, когато спорът е разгледан от некомпетентен съд т.е. във всички случаи, когато е постановен съдебен акт въпреки липсата на предпоставки за разрешаване на спора по същество.

В случая съдът е сезиран с субективно съединени иски с правно основание чл. 432, ал.1 от КЗ.

В тази законова разпоредба е казано, че у увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ при спазване на изискванията на чл. 380 КЗ.

В чл. 380 от КЗ е предвидено, че лицето, което желае да получи застрахователно обезщетение е длъжно да отправи към застрахователя писмена застрахователна претенция.

Съответно в чл. 496, ал.1 от КЗ е казано, че срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл. 380 КЗ пред застрахователя, сключил застраховката или пред неговия представител за уреждане на претенции.

В чл. 498, ал. 3 от КЗ се предвижда, че увреденото лице може да предяви претенцията си за плащане пред съда само ако застрахователят не е платил в срока по чл. 496 КЗ, откаже да плати обезщетение или ако увреденото лице не е съгласно с размера на определеното или изплатеното обезщетение.

Анализът на горните текстове води до извод, че допустимостта на искова претенция по чл. 432, ал.1 от КЗ е обусловена от това ищецът първо да е упражнил правото си по чл. 380 от КЗ и от това в сроковете по чл. 496 КЗ да няма плащане на обезщетение, да има отказ, респ. претендиращият обезщетение да не е доволен от размера му.

В случая от представените по делото доказателства е безспорно, че четиримата ищци са предявили претенциите за обезщетение пред ответното дружество с молба изпратена по пощата на 07.06.2018 г. В нея е поискано на всеки от тях да се изплати по 200 000 лв. обезщетение за неимуществени вреди. По повод на същата, застрахователят е образувал 4 отделни щети и на 03.04.2019 г. е сключил четири отделни споразумения с всеки от ищите по настоящето дело. С тях страните по споразуменията са се споразумели, че размера на обезщетението за претърпени вреди от всеки ищец от процесния инцидент е 100 000 лв. и че тази сума следва да се изплати по посочена в споразумението банкова сметка в тримесечен срок от подписването му.

Това на пръв поглед би следвало да води до извод, че с подписване на споразумението, което съгласно чл. 20а , ал.1 от ЗЗД има силата на закон за тези, които са го сключили, размерът на застрахователното обезщетение е определен и за ищите вече не е налице интерес от предявяване на иск за определянето му от съда.

В чл. 498 от КЗ обаче се говори, че правото на иск възниква и при неплащане на обезщетението в срок. Така за ПАС исковата претенция би била допустима и при постигнато споразумение за определяне размера на обезщетението, но липса на изпълнение на задължението за плащане по същата. В тези случаи обаче съдът при липса на други твърдения ще е обвързан от размерите определени със споразумението и ще преценява единствено е или не е налице изпълнение по същото.

От казаното в исковата молба и доказателствата по делото е видно, че в случая от страна на застрахователя плащания на обезщетения не са извършени, което е достатъчно да се приеме, че предявените искове са допустими.

Наред с това преди предявяване на исковите всеки от четиримата ищци е изпратил покана до ответното дружество за плащане на договореното обезщетение в три дневен срок от получаването ѝ. В поканите е

материализирано и изявление, че при липса на плащане, уговорките в споразумението ОТПАДАТ. Това и споменатата вече липса на плащане води до извод, че споразуменията са развалени при условията на чл. 88 от ЗЗД и страните не са обвързани от същите.

На база изложеното следва извод, че разгледаните от ПОС иски по чл. 432, ал.1 от КЗ са допустими, което прави допустимо и постановеното решение по повод на същите.

Казаното сочи, че ПАС съобразно разпоредбите на чл. 271 от ГПК следва да реши спора по същество, като потвърди или измени изцяло или отчасти обжалваното решение. При извършване на тази преценка той ще е обвързан от посочените в жалбата съображения за неправилност на съдебното решение.

От съдържанието на чл. 432, ал.1 от КЗ следва, че основателността на исковите претенции на първо място е обусловена от наличието на застрахователно правоотношение за застраховка „Гражданска отговорност“ между извършителят на деликта и ответното застрахователно дружество.

По силата на такъв договор съгласно разпоредбата на чл. 477, ал. 1 от КЗ обект на застраховане по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите е гражданската отговорност на застрахованите физически и юридически лица за причинените от тях на трети лица имуществени и неимуществени вреди, свързани с притежаването и/или използването на моторни превозни средства, за които застрахованите отговарят съгласно българското законодателство или законодателството на държавата, в която е настъпила вредата.

В чл. 493, ал.1 от КЗ е посочено, че застрахователят по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите покрива отговорността на застрахования за причинените на трети лица, в това число пешеходци, велосипедисти и други участници в движението по пътищата, вреди вследствие на притежаването или използването на моторно превозно средство по време на движение или престой. В т.1 сред подлежащите на покриване вреди е посочено, че са неимуществените и имуществените вреди вследствие на телесно увреждане или смърт.

Това от своя страна води до извод, че отговорността на застрахователното дружество при наличие на сключен договор за застраховка

гражданска отговорност е обусловена и от установяването на отговорност на застрахованото лице за причинено от него увреждане. Тя при непозволеното увреждане произтича от разпоредбите на чл. 45 и сл. от ЗЗД.

Според нормата на чл. 45 от ЗЗД всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму.

Според чл. 51 от ЗЗД пък обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането.

Това предполага, че фактическият състав на непозволеното увреждане обхваща наличието на противоправно деяние, вина и вредоносен резултат, което да е пряка и непосредствена последица от увреждането.

Видно от описаното по-горе съдържание на въззивната жалба на застрахователя става ясно, че решението на ПОС досежно осъждането му да заплати обезщетение по 70 000 лв. е влезнало в сила, т.е. въпросите свързани с наличието на всички посочени по-горе елементи от ФС обуславящи отговорността на застрахователя по чл. 432, ал.1 от КЗ са разрешени със СПН и не могат да бъдат преразглеждани. С нея пред ПАС не са оспорени и изводите на ПОС за липса на съпричиняване.

Това съобразено и със съдържанието на насрещната въззивна жалба води до извод, че пред ПАС единствено е пренесен спора за справедливия размер на обезщетението за неимуществени вреди.

В тази връзка следва да се посочи, че съгласно чл. 3 от СК всяко лице има право на брак и създаване на семейство.

Първопричина за създаването на всяко едно семейство е любовта между мъжа и жената. Тя се развива и укрепва през годините и наред с чувства на обич се появяват и такива на приятелство, привързаност, близост и уважение. С годините при нормално развитие на отношенията връзката между мъжа и жената, респ. съпруга и съпругата става толкова неизменна и обичайна, че всеки един чувства другия като част от себе си. Отношенията в семейството предполагат взаимопомощ, уважение и подкрепа.

Нормалното развитие на всяко едно семейство е свързано и с появата на децата.

Връзката между дете и родител започва от момента на раждането и с всяка изминала година до пълнолетието същата се заздравява и задълбочава

по простата причина, че именно родителите са тези които осигуряват физически и материални грижи за децата си, участват при формиране на техните морални ценности и виждания за живота. Така към 18-та година в съзнанието на всяко едно дете неговият баща или неговата майка са най-близките му хора и първите към които то се обръща за преодоляване на житейски трудности, получаване на съвет и т.н. В последващия житейски път на детето независимо от създаването на семейство, раждането на негови деца и т.н. при нормално развитие на отношенията дете-родител за ПАС така създадената връзка не само не отслабва, но е логично да се задълбочава по простата причина, че родителите като лица с по-голям житейски опит са хората, които винаги помагат на своите дори и пораснали деца във всеки момент на техния живот.

Внезапното прекъсване на така изградените отношения на любов, обич, уважение, близост, подкрепа и взаимопомощ /морални и икономически/ е логично да създаде рязък дискомфорт във всяко едно семейство, при който семейните отношения са били от типа посочен по-горе. Още по силно е стресовото състояние от преустановяване на тази близост в случаите, при които прекъсването е следствие внезапната смърт на един от членовете му. Нарушаване на нормалната психика идва не само от загубата на близък човек и състоянието на празнота и безпомощност, но и от факта, че в бъдеще той няма да е до теб, няма да го виждаш, докосваш, да споделяш с него и да получаваш бащина или съпругеска подкрепа.

Изложеното води до извод, че състоянията на скръб, болка, меланхолия, затваряне в себе си, и преустановяване на контакти с приятели и роднини, чувство на празнота и безпомощност са пряко свързани със загубата на баща и съпруг, т.е. с произшествието довело до същата.

В чл. 52 от ЗЗД е казано, че обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Това съобразено и с ППВС № 4 от 1968 г. сочи, че размерът му зависи от вътрешното убеждение на решаващия съдебен орган, което следва да е изградено на база събрания по делото доказателствен материал установяващ характера на увреждането начина, по който то се е отразило на духовното и психично състояние на увреденото лице и разбира се икономическата обстановка в страната. При преценка начина на отразяване върху духовното и психично състояние на увредения в случаите на смърт на

негов близък същата следва да се извърши и като се вземе предвид възрастта на починалия. При преценка на близостта пък следва да се има предвид не само наличието ѝ от правна гледна точка, но и действителните отношения между починалия и родственика претендиращ увреждане. Те от своя страна за ПАС подлежат на преценка на база данните за начина, по който същите са контактували помежду си и респективно реакциите, които децата или бащата са имали при моменти на трудност в живота на някои от тях

По конкретното дело от показанията на разпитаните свидетели се установява именно наличието на изградени отношение на особена близост между членовете на семейството на ищците. Свидетелите говорят за сплотеност, неразделност на същото, и изградени силни връзки между всеки един от членовете му. Това се свързва от тези свидетели с тежко изживяване на смъртта на Ю. Ш. Ю.. Всеки един от ищците се е затворил в себе си, изпитвал е чувство на безпомощност, самота, нежелание да контактува с околните, които не са сполетени от подобно нещастие.

По повод на изложеното ПАС не сита, че между членовете на семейството на починалия е имало изградени връзки с различна степен на близост, което да налага извод, че всеки един от тях е претърпял болки и страдания подлежащи на обезщетение в различни размери.

Досежно размерът на самото обезщетение ПАС намира за нужно да посочи, че животът е най-висше благо и като безценен би следвало да се компенсира винаги в максимални размери. Те от своя страна следва да са съобразени с икономическите условия в страната, в която живеят увредените лица.

Така ПАС изхождайки от изложеното за изживяванията на ищците, възрастта на починалия и икономическите условия в България счита, че на всеки от тях би следвало да се присъди обезщетение от по 100 000 лв.

Върху тези суми с оглед текста на чл. 429, ал. 3 от КЗ се дължи и законна лихва от по-ранната измежду датата на уведомяването на застрахователя от застрахования или датата на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице. В случая по делото има данни за момента на предявяване на претенция-07.06.2018 г. и от този момент се дължи лихва.

В посочения по горе смисъл е и решението на ПОС в обжалваните части

и същото следва да се потвърди. От изложеното е видно, че всяка от жалбите предмет на разглеждане по настоящето дело се явява неоснователна, поради, което разноси на страните не следва да се присъждат.

Водим от това съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА постановеното по т. дело № 611/2019 г. по описа на ПОС решение в частите, с които ЗД „Б.И.“ АД, ЕИК *****, **** е осъдено да заплати на осн. чл.432 от КЗ на С. ЮМ. М., ЕГН *****, гр. А., С. Ю. Ш., ЕГН *****, гр. А., С. ЮМ. Ш., ЕГН *****, гр. А. и Х. С. Ю., ЕГН *****, гр. А. по 30 000 лв. на всеки от ищците, ведно със законната лихва от 07.06.2018 г. до окончателното им изплащане, които пари се равняват на разликата между присъдените по 100 000 лв. на всеки от тях и дължимите според застрахователя по 70 000 лв., като обезщетение по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ за причинените им неимуществени вреди, преживени болки и страдания вследствие смъртта на Ю. Ш. Ю., починал при ПТП на 20.07.2016 год., реализирано по вина на водача на застрахования лек автомобил „Ф.Г.“, рег.№ ** * * * *.

ПОТВЪРЖДАВА постановеното по т. дело № 611/2019 г. по описа на ПОС решение в частите, с които исковите на С. ЮМ. М., ЕГН *****, гр. А., С. Ю. Ш., ЕГН *****, гр. А. и Х. С. Ю., ЕГН *****, гр. А. против ЗД „Б.И.“ АД, ЕИК *****, **** за заплащане на обезщетение обезщетение по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ за причинените им неимуществени вреди, преживени болки и страдания вследствие смъртта на Ю. Ш. Ю., починал при ПТП на 20.07.2016 год., реализирано по вина на водача на застрахования лек автомобил „Ф.Г.“, рег.№ ** * * * * са отхвърлени за разликата между претендираните по 150 000 лв. за всеки и присъдените от ПОС по 100 000 лв.

ПОТВЪРЖДАВА постановеното по т. дело № 611/2019 г. по описа на ПОС решение в частите, с които ЗД „Б.И.“ АД, ЕИК *****, **** е осъдено да заплати на осн. чл.38, ал.2 от ЗА на адвокат Сн. Хр. СТ. от АК - П. сумата от общо 14 120 лева възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство на ищците С. ЮМ. М., С. Ю. Ш., С. ЮМ. Ш. и Х. С. Ю., както и в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на П.О.С.

ДТ в размер на 16 000 лева и разноси в размер на 92,40 лв.

Решението е постановено с участието на трето лице помагач А. А. С., ЕГН *****, **** като трето лице помагач на ответника ЗД „Б.И.“ АД ЕИК *****, гр.С.

Решението може да се обжалва в 1 месечен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____